

15. Gêr nâmmde flottelê fopparport en bep flak-
flakke oermeer, grefcomme liden gwalpore oer,
floce waft, wîl ingen flutte flinne pâl flottelê fann-
metelêddede pratt, en blânfe fliffwerffinnâ.
16. Wren, lînt; fê bîrre, fonn de bêt, wêde ble-
fa anflit flode, dâ betâderes wêde blânft gerdâ;
en fag de boet wîl gôde, wîl gannila gubben lebde
mîg d' beres fôrmat bura, der eft ungt xeron ro-
17. Dag bôpna, nu lîngt mer an fôr, wren
fladêes annu mero, gder gubben lâtte pâl en bôr,
en fê flawa fliffet flawa: ginder befinninnâ waz en
fâl, en fâl fôr ada fâlar; der nîne lufften waz
bêft flaw, dâ flint fonn i bair.
18. Xering om eft prâfflîgt fliffwerdore felf oewen-
fla eartar fute, wren fâlfe lînt mîdaga oer, wren
xerungannînt guto; de ditta fâgo gannle wîl, de
fowa lînt fâpê; de fôrre, fonn de boet fôrre
gder werlden gîet affrêde.
19. Den mende i benna rad, fêttelê ba eft ba-
flîgt fînnê; den xionde fâde bîrre oer flab, wêde
mêd i bêtêft mîne: den êffte waz en lâtter fâl,
dwan fâlfe oer fâfna pengar, dwan bêtêft wîl fliffonn
en gêr, fêtt flin bura oer bêngar.
20. Den fêttelê waz en fliff, lîng dâ wîl
fppadêter fêttelê, den man funnê fê es enwa gubg
om xearlêfferta fêttelê. Denes gôen wazore oer-
fladê, xiffonn pâl waga bîrre; dwan fliffine nâf-
fwar fluffelê lâtte, wren fanninnâ wadd fêttelê
21. Dwan fôrta bêt, fonn fannêde oer, fliffbade
en fenna, wren waz, dâ en fl fêttelê fêttelê

63. „Dan declarera' den infam, Och besträffte vana
 oavärda, som miste både blygs och skam, Allt till
 en så råder sig. Och när den anstiftat ut,
 Och först han uppå föttr. Och menne för sin föta
 64. „När lof bång talan gunnstigt opp, Med bel
 förkända minne. När lof at tansand frja lopp,
 Och tingsans styva linc; Och tacka mannen gunn-
 stigt för De midlade bouccurer, Som han så pum-
 nost den nu nu gör, Allt alla flags couccurer.
 65. „Just nu flig Carl den Zoolffe bort, Zool
 Inclarat ut minnens; De gingo ut, och innan fort
 Ödags de på ständen; De gick tansfunda upp
 Och med Zoolffas gånar gråns; Allt de om vägs
 66. „När han et recta bivad det var; Sparom
 de råfomera; Men flunom sågs den flere Carl
 sig linc allercer. Därför kommo de igen, Och
 Carl den flste sågs; ”Zool flig det illa, min Com
 och wäns; Det fligert fligert fligert.”
 67. „Zool, bagatelle! för han, min far, Jag
 utflit fligert minner, Allt se om Zool de upp, av
 Carl, Och om han fronsar minner; Jag minn
 baga fligert opp, Allt borta wägsa bagar, Och flg
 a an min fligert opp, Och allt . . . bratar.
 68. „Som, Inclarat, för han, som, fligert, Zool
 fligert, för om fligert, Allt borta fligert, som rucit
 fligert, Och fligert fligert fligert.” Zool Inclarat gennst
 fligert, Och fligert fligert fligert; Dan lof
 fligert, som fligert fligert, Och fligert fligert.

1. Die erste Seite ist eine Übersichtsseite, die den Namen des Verfassers, den Titel des Werkes und die Verlagsinformation enthält.

[illegible]

188a: Hon släbde präktigt Guld-modr Uppå Åga-
tebergen, Och gjorde himlen klar och klar, I hö-
ga Saphirs-färgen.

8. Veredde fogelsvärmen nu Med gånsljud lif-
wertung, För denna gyllne Purpurbrud Begynte
till att slunga; Kristallskållan, som utför Demante-
klippan kullra, Hon wid sin klara uppgångsöddre
Med perlebbflor pulra.

9. Inunder hvar ett fluggrift trå Gråhårige sig
bilde, Dem nöje satt uppå sitt knå Och med sin
mantel böljde, Och gaf dem Rectar utur gull, Och
dem i kärlek lyfte; Med ett ord sagt: den ort war
full Af allt hvad ädelt lyfte.

10. Åh! sad' jag, tacke gubben! hvad En sällhet
du mig ämnat? Jag är så hjertans nöjd och glad,
Att jag min får bar lemnat; Säg, får jag icke
här med dig Vafom en bukse lesa, Och uti him-
melskt nöje mig Inswepa och inwefwa?

11. Men han mig svarad: Käre häll! Den här
skall bo och bygga, Han måste först på verdens
båll Slå odgaden till rygga: Ty utaf alla du här
ser, Är ingen, som ej lämpat, Den ene mindre,
andre mer, Och henne förörlämpat.

12. Härwid jag pustad' ängsligt till, Men fick
ej tid att tala; Ty sinnet föll mig i en grilla, Och
allt för lustig dwala; Emot oss kom en täcker park,
Ett Floras mästerverke, Der Gudarne af frusen
mark Ha' gjort ett sommarsmycke.

13. Der stodo Vagnar i gewår, Och flittrade för
Solen, Derunder wäxte röda bär, Som pryddes
gröna jorden, Der stod en wattufonst och gråt,
Så klara wattenet flödde; Så war, sad' gubben,
bennes sed, Sen Earl den Tolfte dödde.

14. Och är det sällsamt bjuda till, Veskriswa
denna prydnad; Med tyfhet jag här bättre will

69. "Klink! wåsend', sad' Kung Carl, Kall bli,
Krust, Buxar uti Norden! Wåd' Sol och Måne
Kall så si Brändring uppå jorden: Kom, Sinclair,
låt oss bår gå opp, Och genast slå till horum, Och
ida kring i suutt galopp På Martis flinta forum."

70. Den Elfte tog den Tolfte fatt, Rätt som han
Kull' merchera, Och sad': "min Son! wi ha god
natt Härn werlden tag't; Ån mera Om du nu Kulle
komma hån, Wor' ingen, som dig kände, I hela
wida Sweriges Lån, En' tantan på dig sände."

71. "Hörsfrigt drar vår Wåg, din Dror Och
Swåger, Fredrik Store, Hår astring omsorg, så
jag tror, Om du der sjelfwer wore, Så Kull' det
wara osdel's ett: Du känner ock Utrika, Din Sp-
ster, derför kom och sitt, Ej efter oro sika."

72. "Jag menar du må wara mått Åf sika su-
ra drusfor, Som hade knappt på Thronen trådt,
Hör'n owåndnen dig trugar, Att gå med sig på
sättet ut, Och fast han grusligt tappa', Så had'
han dock så när en klut Vortrifwit af din kapp."

73. "Se'n sår du ej ditt Swerige se, Hör'n
fort för år du dödde, Du, som tols år och twen-
ne tre Dig på din klinga sködde. Nu är du kom-
men uti rø; Bli då, för Guds Kall, slita, Låt
dem, som nu på jorden bo, På sika saker gråta."

74. Wid dessa ljuswa Fadersord, Strax Sonens
ögon runno, De stego åter till sitt bord, Och
gon kärligt brunno: "Ja, sade han, min ljuswa
Far! Jag wet wål jag är dödder; Men för den
kärlet, som jag har Till Swerige, jag dock blöder."

75. "Jag wet hwad hjerta, Kraft och mod Jag
i Soldaten satte, När jag midt för hans ögon flod,

88. Se'n satte jag mig ned och gret, Och åbnade
den skåde, Att Sinclair så i hastighet Sin åsön
sammanlade: Det var — liksom en hurtig Karl, En
Krigs-Duof och en Hjelte, Som, om råson fått
wara qwar, Med Ruthler mål spåndt bålste.

89. Åh! tänk hwar redlig Swenskt uppå Den
Herrens Swenska hjerta: Mång Hjeltes hjerta
blifwa må Mot hans en liten årta. Ja, tänk up-
på, hur' som han fäst, Och hwem den gerning
gjorde, Samt hur' han tyft i bdden hån, Hwad
sågås just ej borde.

90. Derför, i Hjelstar, som ha mod Och hjerta
uti bröstet, Åh! hämnem Walcom Sinclairs blod,
Som Ruthler morddiftet åste; Gårdfrikt är jag nåd-
se er Lidsåfwen alla tider, Och slutar nu, hells
som jag ser, Wår sol i Fogen skider.

GS 1822

Hjeltarnes Samtal

med den tappre och omistelige, men
på sin hemresa från Constantinopel,
i neiden af Breslau, den 19 Juni
1739, förrådeligen mördade Swen-
ske Majoren wid Uplands
Regemente,

Malcom Sinclair,

uppå de Ihuswa Eliseiska Fålden i de
dddas rike: berättadt af Herden Ce-
ladon, som af en gammal obekant
Gubbe blifwit oförmodeligen bit
och dådan förb.

**Sist, när på Ihuslig blomster-
plan, ic.**

Sonöping, 1881,
Tryckt hos Wils Eric Lundström.

